

vi ikke forhen kendt. Saaledes er Forholdet lykkeligvis ikke denne Gang, det er anderledes. Det er ikke blot i Antal en temmelig stor Portion Lovforslag, der ere gjorte færdige fra Rigsdagens Side, men der er ogsaa blandt dette temmelig store Antal af Lovforslag flere, som maa siges at være baade vigtige og betydelige, saavel for flere Klasser i Folket som for hele Samfundet, det lader sig jo ikke nægte. Lad det være, at der maasse hist og her er Mangler, og at der ganske vist er nogle, der ikke ere tilfredse med disse saaledes vundne Resultater, men det er jo noget, der altid er Tilfældet, og jeg tror dog ikke, at nogen for Alvor kan bestride, at der i disse saaledes vedtagne Lovforslag, som dels ere stadfæstede og dels ere paa Veje til at blive stadfæstede af Hans Majestæt Kongen, ligger et ganske godt Udbytte af Samlingen. Ganske vist har der jo været Ulemper forbundet dermed, ikke blot den sædvanlige Ophobning af Sager i den sidste Del af Samlingen, som vi altid her i Landstinget maa lide under — det have vi ogsaa mærket denne Gang — men hvad værre er, det lader sig ikke nægte, at der denne Gang, saaledes som Forholdene have ført det med sig, har hvilet et Tryk over vore Forhandlinger, som ikke har kunnet være behageligt for os, og som vanskeligt undgaar at virke noget hæmmende paa Arbejds Udførelse og tillige — især hvis et saadant Forhold gaar i Længden, og naar det skulde gentages — skadelig for Tingets Anseelse. Det fandt man sig imidlertid denne Gang saa meget lettere i, som man havde Grund til at se i, hvad der er passeret, en Be-

gyndelse til en ny og bedre Tingenes Tilstand. Naar den nu stedfundne Begyndelse faar Lov til at gaa sin naturlige Gang, kan man fornuftigvis ikke tvivle om, at der maa gaa videre i Retning af at føre os ud af de abnorme Tilstande, hvori vi befinde os, og ind i mere normale Forhold, og jeg ser i denne Begyndelse ret egentlig Samlingens Betydning, ret egentlig det væsentligste Udbytte af Samlingen. Jeg tror, at man med mig vil være enig heri, om vi end endnu denne Gang maa stilles, uden at nogen regelmæssig Finanslov har kunnet vedtages, den, som vi længe have savnet og ganske vist alle længes efter.

Hvad i øvrigt Landstingets Arbejder angaar, kan jeg nu, som ogsaa ellers tidligere, henvise til den Oversigt, som vil blive udarbejdet i Bureauet og meddelt i Rigsdagstidenden. Jeg tror at kunne sige, at Landstinget ikke har forsømt at færdiggøre alt, hvad der kunde færdiggøres. Ved Siden af de færdiggjorte Sager er der vel Sager, som ikke ere tilendebragte, men de have ikke kunnet tilendebringes, og om disse Sager kan jeg sige, at flere af Udvalgene dels have meddelt og dels ville meddele Betænkninger, som upaatvivlelig ville faa deres Betydning senere, saa heller ikke det Arbejde og den derpaa anvendte Tid er ganske spildt.

Jeg tror saaledes, at man efter Omstændighederne med Tilfredshed kan se tilbage paa den Gerning, vi have øvet med hverandre i denne Samling, og jeg skal nu gaa til at foredrage det kongelige aabne Brev.

Det lyder saaledes:

Vi Christian den Niende, af Guds Naade Konge til Danmark, de Benders og Gothers, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken, Lauenborg og Oldenborg, Gjøre bitterligt: At Vi allernaadigst have besluttet, at Rigsdagens nærværende ordentlige Samling skal slutes i Dag.

Thi slutte Vi herved Rigsdagen som forommeldt.

Hvorefter alle vedkommende sig have at rette.

Givet paa Amalienborg den 1ste April 1891.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Christian K.

(L. S.)

J. B. S. Estrup.

Aabent Brev, hvorved Rigsdagens nærværende ordentlige Samling slutes Dnsdagen den 1ste April 1891.